

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede sanktioner over for handel med narkotika. (Beslutningsforslag nr. B 17).

Forhandlingen om statsministerens åbningsredegyrelse genoptoges

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Barometeret står på forandring – sådan indledte statsministeren sin tale i tirsdags.

Imidlertid virker det samtidig, som om der er ganske vindstille i regeringssalonerne. Men man har da lov at håbe, at statsministeren får ret – selvfølgelig specielt hvad angår Socialdemokratiet og de øvrige regeringspartier. Der har der længe været behov for luftforandringer. Men man bliver alligevel ikke alt for overbevist om, at det er i vente, når man i øvrigt høvler de flotte bemærkninger af statsministerens tale og ser på det faktiske oplæg til handling.

Efterårets politiske dagsorden er sat. For Det Konservative Folkeparti er der nogle klare prioriteringer, som jeg skal nævne. Jeg skal dog sige, at de nævnes i tilfældig rækkefølge.

For det første ønsker Det Konservative Folkeparti at sikre, at vi kan aflevere et gældfrit Danmark til næste generation. Det kræver yderligere disciplin i den økonomiske politik, og det kræver, at vi tager fat nu.

Derfor har vi stillet det ultimative krav til finanslovforhandlingerne, at der skal være balance i de offentlige udgifter – desværre et mål, som regeringen ikke formåede at holde fast i, da den fremsatte sit eget finanslovsforslag.

For det andet skal vi sikre, at vores arbejdspladser får konkurrenceevneforbedringer – og jeg siger med vilje vores arbejdspladser og ikke erhvervslivet, for det er jo arbejdspladser, det drejer sig om – og vi skal sørge for ikke herindefra at pålægge erhvervslivet byrder af den ene og den anden art og dermed presse lønningerne op, således at overenskomstforhandlingerne til foråret skrider ud.

For det tredje skal velfærdsstaten have et helbredstjek.

Her har regeringen givet op. Statsministeren har nærmest dekretet pause – bortset fra et enkelt område.

Der kan vi kun meddele, at Det Konservative Folkeparti ikke har givet op. Ganske vist står vi i det danske Folketing i dag ret alene med kravene om ændringer, men det er ændringer, der er nødvendige.

For det fjerde skal vi sikre, at ventelisterne på vores sygehuse fjernes. Vi vil bl.a. sikre, at ventetiderne på f.eks. kræftundersøgelser enten fjernes helt eller eventuelt begrænses til maksimalt 5 dage.

For det femte skal den enkelte borger kunne færdes i tryghed, og vold og narko skal bekæmpes med alle midler.

Og politiet skal have langt bedre mulighed for at opklare forbrydelser, og det skal sikres, at forbrydere bliver idømt fængselsstraf, og at de forbrydere, der idømmes fængselsstraf, også rent faktisk opholder sig i fængslet.

For det sjette skal vi sørge for, at udlændinge, der kvitterer for den danske gæstfrihed med f.eks. at sælge narko eller begå andre forbrydelser, udvises af landet, og der skal ikke være nogen pardon.

Også andre områder af udlændingeloven bør strammes, og det er klart, at vi skal sikre, at indvandrere lærer dansk. Man skal være til rådighed for arbejdsmarkedet, og derfor skal man selvfølgelig kunne sproget. Det betyder også, at vi skal afskaffe modersmålsundervisningen og sørge for, at de indvandrere, der går i vores skoler, kan dansk.

For det syvende skal vi sikre, at boligejerne ikke flås af nye skattebyrder.

Og endelig – og ikke mindst – skal vi for det ottende have vores forhold til EU sat på den politiske dagsorden.

Det Konservative Folkeparti ønsker som sagt et gældfrit Danmark. Hvert eneste år sender vi 60 mia. kr. i rente afsted fra det danske statsbudget – det er ca. 5 mia. kr. om måneden. Det finder vi helt uacceptabelt.

Her tæt ved overgangen til det nye årtusinde må vi sikre, at gældsætningen stoppes og tilbagebetalingen påbegyndes. Det er årsagen til vores ultimative krav om balance på de offentlige budgetter, en balance, der vel at mærke opnås gennem reelle besparelser og således, at der ikke er risiko for, at målsætningen skrider i løbet af året. Efter konservativ opfattelse er dette overordnede økonomiske budskab et budskab med fremtid i, en besked til de kommende generationer, til vores børn, om, at vi rydder op efter os, også økonomisk.

Samfundsøkonomien har det på samme måde som privatøkonomien: Når der er underskud og gæld, kan det kun kureres ved, at man kigger på udgifterne og eventuelt – og det er jo en særlig socialdemokratisk disciplin – på indtægterne. Men skattetrykket er i forvejen alt for højt, og